

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném ve dnech 22. a [datum] v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Radka Hartmanna a soudců JUDr. Pavla Zelenky a JUDr. Hany Pecové odvolání Krajského státního zástupce v [obec], obžalovaných [titul]. [jméno] [příjmení], [titul]. [jméno] [příjmení], JUDr. [jméno] [příjmení], Csc., [příjmení], [titul]. [jméno] [příjmení] a JUDr. [titul]. [jméno] [příjmení] a poškozeného [právníká osoba] proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. září 2008, sp. zn. 50T 10/2004 a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. b), d), odst.2 tr.řádu se napadený rozsudek zrušuje ohledně obžalovaného [příjmení] [jméno] [příjmení], Csc., [příjmení] ve zprošťujících výrocích týkajících se úvěrů č. úvěrové smlouvy [číslo], [číslo], [číslo], [číslo], [číslo], [číslo], [číslo], [číslo], [číslo], [číslo], [číslo] pod bodem I., bankovní záruky BZ [číslo] a úvěrů úvěrové smlouvy [číslo] KTK [číslo], pod bodem II. a úvěrů úvěrové smlouvy [číslo] pod bodem III., ohledně obžalované [titul] [jméno] [příjmení] ve zprošťujícím výroku týkajícím se úvěrů č. úvěrové smlouvy KTK [číslo], ohledně obžalovaných [titul]. [jméno] [příjmení], JUDr. [titul]. [jméno] [příjmení] a [titul]. [jméno] [příjmení], Csc ve zprošťujících výrocích týkajících se úvěrů č. úvěrové smlouvy [číslo] a [číslo] a ohledně obžalovaného [jméno] [příjmení] ve zprošťujících výrocích pod body 7B 2a), b) a podle § 259 odst.3 písm.a) tr.řádu se znovu rozhoduje tak, že se

obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení], Csc., [příjmení] podle § 226 písm. a) tr. řádu zprošťuje obžaloby pro skutky spočívající v tom, že

jako předseda představenstva a člen úvěrového a depozitního výboru [právníká osoba] v [obec] v letech 1993 – 1995 spolurozhodoval o úvěrech poskytovaných [právníká osoba] ve prospěch obžalovaného [jméno] [příjmení], jako podnikatele – fyzické osoby či ve prospěch společností s jeho osobou právně a ekonomicky spjatých v případech následujících úvěrů:

úvěr č. úvěrové smlouvy [číslo] ve výši [částka], poskytnut dne [datum] fyzické osobě [jméno] [příjmení], podnikající pod obchodním jménem [jméno] [příjmení] – [jméno] [příjmení], [IČO] na údajný nákup obilí (spoluobžalování [příjmení] ad 1a), [titul]. [příjmení] ad 2 B I a),

úvěr č. úvěrové smlouvy [číslo] ve výši [částka], poskytnut dne [datum] fyzické osobě [titul] [jméno] [příjmení], [IČO] na údajný nákup obilí (spoluobžalování [příjmení] ad 1b), [titul]. [příjmení] ad 2 B I b),

úvěr č. úvěrové smlouvy [číslo] ve výši [částka] poskytnut dne [datum] fyzické osobě [jméno] [příjmení], podnikající pod obchodním jménem [jméno] [příjmení] – [příjmení], [IČO], na údajný nákup obilí (spoluobžalování [příjmení] ad 1c), [titul]. [příjmení] ad 2 B I c),

úvěr č. úvěrové smlouvy [číslo] ve výši [částka] poskytnut dne [datum] fyzické osobě [jméno] [příjmení], podnikající pod obchodním jménem [jméno] [příjmení] – [jméno] [příjmení], [IČO], na nákup zboží (spoluobžalování [příjmení] ad 1d), [titul]. [příjmení] ad 2 B I d),

úvěr č. úvěrové smlouvy [číslo] ve výši [částka] poskytnut dne [datum] fyzické osobě [jméno] [příjmení], [IČO] (spoluobžalování [příjmení] ad 1e), [titul]. [příjmení] ad 2 B I e),

úvěr č. úvěrové smlouvy [číslo] ve výši [částka] poskytnut dne [datum] fyzické osobě [jméno] [příjmení], podnikající pod obchodním jménem [jméno] [příjmení] – [příjmení], [IČO] na provozní náklady (spoluobžalování [příjmení] ad 1f), [titul]. [příjmení] ad 2 B I f),

úvěr č. úvěrové smlouvy [číslo] ve výši [částka], poskytnut dne [datum] fyzické osobě [jméno] [příjmení], podnikající pod obchodním jménem [jméno] [příjmení] – [jméno] [příjmení], [IČO], na provozní náklady (spoluobžalování [příjmení] ad 1g), [titul]. [příjmení] ad 2 B I g),

úvěr č. úvěrové smlouvy [číslo] ve výši [částka] poskytnut dne [datum] fyzické osobě [jméno] [příjmení], podnikající pod obchodním jménem [jméno] [příjmení] – [jméno] [příjmení], [IČO], na provozní náklady (spoluobžalování [příjmení] ad 1h), [titul]. [příjmení] ad 2 B I h),

úvěr č. úvěrové smlouvy [číslo] ve výši [částka], poskytnut dne [datum] fyzické osobě [jméno] [příjmení], podnikající pod obchodním jménem [jméno] [příjmení] – [jméno] [příjmení], [IČO], na investiční a provozní činnost (spoluobžalování [příjmení] ad 1 i), [titul]. [příjmení] ad 2 B I i), [titul]. [příjmení] ad 3 I i),

úvěr č. úvěrové smlouvy [číslo] ve výši [částka], poskytnut dne [datum] [právní osoba], s.r.o., [IČO], zastupované [jméno] [příjmení], na nákup zboží (spoluobžalování [příjmení] ad 1 k), [titul]. [příjmení] ad 2 B I k), [titul]. [příjmení] ad 3 I k),

úvěr č. úvěrové smlouvy [číslo] ve výši [částka], poskytnut dne [datum] fyzické osobě [jméno] [příjmení], [IČO], na oběžné prostředky (spoluobžalování [příjmení] ad 1 m), [titul]. [příjmení] ad 2 B I m), [titul]. [příjmení] ad 3 I m),

a těchto jednání se dopustil, ačkoli věděl o finanční situaci podnikatele [jméno] [příjmení] a bylo mu známo, že úvěry nesplácí, neboť nesloužily k podnikatelské činnosti, a že úvěry jsou poskytovány jenom proto, aby následnými úvěry byly splaceny úvěry předcházející, o úvěry bylo prokazatelně žádáno nestandardním způsobem a celý schvalovací proces nikdy neodpovídal vnitřním předpisům banky, když obžalovaný z titulu svého postavení v bance zastřešoval rozhodnutí kolektivního orgánu, tj. ÚDV, za situace, kdy úvěry byly poskytovány na základě neúplných a nepravdivých podkladů a v řadě případů i bez těchto podkladů, dále je zřejmé, že úvěry tak, jak byly schváleny bance jako podnikatelskému subjektu, nemohly přinést v souladu s jejím předmětem činnosti zisk a jak řetězce podvodně vylákaných úvěrů narůstaly, přímo úměrně ohrožovaly samotnou existenci banky a ve svých důsledcích prokazatelně vedly ke ztrátě její likvidity, a to již nejméně v roce 1995, kdy obžalovaný z banky odešel, a sám řetězec úvěrů shora popsany se svým mechanismem splácení v časové ose tak, jak byl poskytnut, když byl založen na splácení jednoho úvěru druhým, a dále na určitém formálním zpracování uvnitř mechanismu

banky, sloužil k zakrytí ztráty likvidity banky přes přesun položek z nesplacených úvěrů do položek za jinými dlužníky, tj. zejména přesunu z klasifikace úvěrů rizikových do klasifikace příznivější tak, aby [ulice] národní banka, akcionáři banky a klienti neměli pravdivou představu o situaci banky, kdy v opačném případě by ztratila [právnícká osoba] oprávnění podnikat jako banka mnohem dříve, než se tak ve skutečnosti stalo, a tím by obžalovaný a další spoluobžalovaní ztratili možnost přisunu peněz do banky od jejich klientů a k jejich dalšímu podvodnému vyvádění z banky,

dále, že u obžalovaného [příjmení]

organizoval v blíže neurčené dny v srpnu 1993 poskytnutí bankovní záruky číslo smlouvy BZ [číslo], kterou se [právnícká osoba] zavázala zajistit do výše [částka] úvěr ve výši [částka] č. úvěrové smlouvy [číslo] (ad 7 m) poskytovaný [právnícká osoba] pobočkou [obec] společnosti [právnícká osoba], [IČO], nyní [právnícká osoba], zastupované obžalovaným [jméno] [příjmení], dne [datum] byla skutečně uzavřena smlouva o poskytnutí bankovní záruky a na podkladě této záruky byl úvěr [právnícká osoba] společnosti [právnícká osoba] poskytnut, když v době poskytnutí bankovní záruky muselo být obžalovanému dr. [příjmení] známo, že obžalovaný [příjmení], resp. obchodní společnosti, v nichž byl jednatelem a společníkem, jsou silně zadluženy, neplní podmínky úvěrových smluv úvěrů [číslo] (ad 7 v) a [číslo] (ad 7 w), které byly jeho společností již dříve [právnícká osoba] poskytnuty v celkové výši [částka], a ani úvěr č. úvěrové smlouvy [číslo] ve výši [částka] poskytnutý [právnícká osoba] zajištěný záruční listinou [právnícká osoba] nebyl ve stanoveném termínu splacen, když situace byla v konečném důsledku řešena tak, že splatnost úvěru byla po vzájemných dohodách mezi [právnícká osoba] a [právnícká osoba] odložena až do [datum], kdy byl [právnícká osoba] poskytnut [právnícká osoba] – [právnícká osoba], [IČO], zastupované [jméno] [příjmení], kontokorentní úvěr č. úvěrové smlouvy KTK [číslo] a z prostředků získaných tímto úvěrem byl uhrazen úvěr poskytnutý [právnícká osoba] č. úvěrové smlouvy [číslo] (spoluobžalovaní [příjmení] ad 7 A x), [titul]. [příjmení] ad 8 I x),

rozhodl o uvolnění finančních prostředků úvěru [číslo] (ad 7 z) poskytovaného [právnícká osoba] dne [datum] [právnícká osoba] s.r.o. zastupované [jméno] [příjmení] ve výši [částka] ač prokazatelně věděl, že materiály potřebné pro rozhodnutí o poskytnutí úvěru předkládané [jméno] [příjmení] jsou nepravdivé a že nejsou spláceny úvěry, které byly [právnícká osoba] poskytnuty firmám s účastí [jméno] [příjmení] již dříve a i tento úvěr byl splacen až úvěrem poskytnutým později, a to úvěrem [číslo] (ad 7 bb), který [právnícká osoba] poskytla [právnícká osoba], s.r.o. (spoluobžalovaní [titul]. [příjmení] ad 2 B II z), [příjmení] ad 7 A z),

rozhodl o poskytnutí kontokorentního úvěru č. úvěrové smlouvy KTK [číslo] (ad 7 cc) ve výši celkem [částka] poskytnutého dne [datum] [právnícká osoba] – [právnícká osoba], zastoupené [jméno] [příjmení], a to

v době, kdy věděl, že pohledávky vzniklé z přecházejících úvěrů poskytnutých společností s obchodním podílem [jméno] [příjmení] jsou prakticky nevymahatelné a za účelem vymáhání těchto pohledávek byla ještě před tím, než byla uzavřena smlouva k tomuto úvěru, uzavřena dne [datum] mezi [právnícká osoba] jako mandantem a [právnícká osoba] s.r.o., [IČO], jako mandatářem mandátní smlouva o poskytnutí pomoci [právnícká osoba] při realizaci pohledávek (podrobnější popis viz ad 7 cc) (spoluobžalovaní [titul]. [příjmení] ad 2 B II cc), [titul]. [příjmení] ad 8 I cc), [příjmení] ad 7 A cc),

a tohoto jednání se dopustil, ačkoliv věděl, že obžalovaný [příjmení] nebude moci poskytnuté úvěry splácet, že tyto neslouží k podnikatelské činnosti a jsou podloženy nepravdivými a účelovými žádostmi a podklady a v podstatě nejsou vůbec zajištěny, takže jejich případné vymáhání pro banku je téměř nemožné, čili nevytvoří bance žádný zisk, a účelově jsou poskytovány pouze ke splacení jednoho úvěru druhým, když ve svých důsledcích toto jednání mělo vytvořit řetězec, který přispěl k vyvedení finančních prostředků z banky, k čemuž bylo nutné vytvořit zdání, že banka funguje normálně tak, aby mohla plnit své základní funkce, obchodovat a přijímat vklady od klientů a vykazovat příslušné parametry sledované Českou národní bankou, a to způsobilo, že [ulice] národní

banka, akcionáři banky a klienti neměli pravdivou představu o situaci banky, neboť kdyby tomu tak bylo, ztratila by [právnícká osoba] oprávnění podnikat jako banka mnohem dříve, než se tak ve skutečnosti stalo, a tím by obžalovaný a další spoluobžalovaní ztratili možnost přísunu peněz do banky od jejích klientů a k jejich dalšímu podvodnému vyvádění z banky, což ve svých důsledcích vedlo ke ztrátě likvidity banky

a v případě společnosti [právnícká osoba] se podílel na poskytnutí následujících úvěrů:

úvěr č. úvěrové smlouvy [číslo] (ad 2 B V b) – dne [datum] byl za jeho součinnosti Úvěrovým a depozitním výborem [právnícká osoba] projednán a doporučen tento úvěr pro [právnícká osoba] – [právnícká osoba], zastupovanou [jméno] [příjmení] ve výši [částka], i když ve skutečnosti byl úvěr poskytnut již dne [datum], téhož dne byly použity i finanční prostředky získané tímto úvěrem a to tak, že byla zakoupena další nemovitost z nemovitostí, které sloužily jako zástava k úvěrům poskytovaným [právnícká osoba] společností [jméno] [příjmení] a peníze byly převedeny na splacení účtu úvěru [právnícká osoba], s.r.o. č. úvěrové smlouvy [číslo] (ad 7 bb) (spoluobžalování [titul]. [příjmení] ad 2 B V b), [titul]. [příjmení] ad 4 II b), [titul]. [příjmení] ad 13 b), dr. [příjmení] ad 14 b),

úvěr č. úvěrové smlouvy [číslo] (ad 2 B V c) – dne [datum] za stejných okolností uvedených shora pod ad b) byl za jeho součinnosti projednán a doporučen úvěr ve výši [částka], i když úvěr byl ve skutečnosti poskytnut již dne [datum] a dne [datum] byly již uvolněny finanční prostředky z tohoto úvěrového účtu, které byly pak ve výši [částka] dne [datum] převedeny na účet [právnícká osoba] – [právnícká osoba] vedený v [právnícká osoba] č. [bankovní účet] (spoluobžalování [titul]. [příjmení] ad 2 B V c), [titul]. [příjmení] ad 4 II c), [titul]. [příjmení] ad 13 c), dr. [příjmení] ad 14 c),

úvěr č. úvěrové smlouvy 561- [číslo] (ad 2 B V d) – dne [datum] byl s jeho vědomím a souhlasem [právnícká osoba] poskytnut [právnícká osoba] – [právnícká osoba] zastupované [jméno] [příjmení] bez projednání a schválení úvěrovým a depozitním výborem ve výši [částka], když finanční prostředky získané tímto úvěrem byly použity zčásti ke splacení shora tří uvedených úvěrů a za zbývající částku cca [částka] byla použita na zaplacení kupní ceny nemovitosti v Mlýnské ulici v [obec] (spoluobžalování [titul]. [příjmení] ad 2 B V d), [titul]. [příjmení] ad 3 IV d),

a tohoto jednání se dopustil přesto, že věděl, že předmětné úvěry nebudou sloužit k podnikání, ale maximálně k nákupu nemovitostí, kterými zajišťoval své úvěry obžalovaný [příjmení] a platil je rovněž z prostředků poskytnutých [právnícká osoba] (viz ad 7), že úvěry jsou poskytovány nestandardním způsobem v rozporu s platnými vnitřními předpisy [právnícká osoba] a ve svých důsledcích tento řetězec úvěrů sloužil k vyvedení finančních prostředků z [právnícká osoba] ke škodě akcionářů a klientů banky, neboť přispěl ke ztrátě likvidity banky, a tomu, že [ulice] národní banka, akcionáři banky a klienti neměli pravdivou představu o situaci banky, neboť kdyby tomu tak bylo, ztratila by [právnícká osoba] oprávnění podnikat jako banka mnohem dříve, než se tak ve skutečnosti stalo, a tím by obžalovaný a další spoluobžalovaní ztratili možnost přísunu peněz do banky od jejích klientů a k jejich dalšímu podvodnému vyvádění z banky,

jimiž měl spáchat trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1,4 tr.zákona, neboť nebylo prokázáno, že se staly skutky, pro něž byl obžalovaný stíhán,

dále se obžalovaná [titul]. [jméno] [příjmení] podle § 226 písm. a) tr. řádu zprošťuje obžaloby pro skutek spočívající v tom, že

z titulu funkce ředitelky pobočky [právnícká osoba] [obec] připojovala své podpisové doložky k úvěrovým smlouvám uzavíraným mezi [právnícká osoba] [obec] a shora jmenovaným podnikatelem [jméno] [příjmení], ačkoli byla dostatečně obeznámena s tím, že v případě těchto úvěrů poskytovaných [právnícká osoba] [jméno] [příjmení] nejsou dodržovány vnitřní předpisy banky a předepsané postupy pro jejich poskytnutí, jmenovaný podnikatel poskytuje [právnícká osoba] nepravdivé podkladové materiály potřebné pro rozhodování o poskytnutí úvěru a navíc úvěry z vlastních zdrojů, případně ze zdrojů získaných vlastní podnikatelskou činností, nikdy

neplatil, úvěrový a depozitní výbor [právnícká osoba] velmi často rozhodoval bez potřebných dokladů nebo tyto byly dokonce tvořeny až dodatečně poté, kdy finanční prostředky z úvěrů již byly uvolněny, a to i v případě

kontokorentního úvěru č. úvěrové smlouvy KTK [číslo] schváleného ÚDV dodatečně až [datum] s úvěrovým rámcem ve výši [částka] poskytnutého [datum], dodatkem [číslo] této smlouvy ze dne [datum] (ÚDV vůbec neschválil) byl rámec povýšen na částku [částka] pro [právnícká osoba] – [právnícká osoba], [IČO], na údajný nákup vozidel z USA, když nikdy k žádnému nákupu vozidel nedošlo (ani u předchozích úvěrů), jednalo se tedy o smyšlený podnikatelský záměr opakovaně použitý a úvěr sloužil pouze ke splacení předchozích úvěrů, a to ad 7 m), v [právnícká osoba] a ad 7 x) v [právnícká osoba] a dále došlo k poukázání 6,3 milionů Kč na vnitřní účet [právnícká osoba] č. [bankovní účet] (spoluobžalovaní [titul]. [příjmení] ad 2 B II cc), [příjmení] ad 7 A cc), dr. [příjmení] ad 9 II cc),

dále se obžalovaní [titul]. [jméno] [příjmení], Csc, [titul]. [jméno] [příjmení] a JUDr. [titul]. [jméno] [příjmení] podle § 226 písm a) tr. řádu zprošťují obžaloby pro skutky spočívající v tom, že

obžalovaný [titul]. [jméno] [příjmení], Csc., jako místopředseda představenstva [příjmení] [příjmení], a.s a člen jejího úvěrového a depozitního výboru, [titul]. [jméno] [příjmení] jako prezidiální rada a člen úvěrového a depozitního výboru [právnícká osoba] a obžalovaný [příjmení] [titul]. [jméno] [příjmení] jako generální ředitel a člen úvěrového a depozitního výboru [právnícká osoba] v průběhu roku 1994 v [obec] spolu s dalšími spoluobžalovanými JUDr. [příjmení], CSc., [titul]. [příjmení], [titul]. [jméno] [příjmení], [titul]. [příjmení], případně i dalšími s cílem zakrýt skutečnost, že podnikatel [jméno] [příjmení] nesplácí úvěry, které [právnícká osoba] poskytla jeho obchodním společností, spolutrochodli o následujících úvěrech, které [právnícká osoba] poskytla [právnícká osoba] – [právnícká osoba], zastupované jednatelem [jméno] [příjmení]:

b) úvěr č. úvěrové smlouvy [číslo] ve výši [částka] – dne [datum] byl v jejich přítomnosti úvěrovým a depozitním výborem projednán a doporučen k poskytnutí, i když ve skutečnosti byl úvěr poskytnut a peněžní prostředky z tohoto úvěru byly uvolněny již dne [datum] (spoluobžalovaní [titul]. [příjmení] ad 2 B V b), [titul]. [příjmení] ad 4 II b), dr. [příjmení] ad 9 III b), dr. [příjmení] ad 14 b),

c) úvěr č. úvěrové smlouvy [číslo] ve výši [částka] – dne [datum] byl v jejich přítomnosti úvěrovým a depozitním výborem [právnícká osoba] projednán a doporučen k poskytnutí, i když ve skutečnosti byla úvěrová smlouva k tomuto úvěru podepsána již dne [datum] a [datum] byly již uvolněny finanční prostředky z tohoto úvěru (spoluobžalovaní [titul]. [příjmení] ad 2 B V c), [titul]. [příjmení] ad 4 II c), dr. [příjmení] ad 9 III c), dr. [příjmení] ad 14 c),

jelikož úvěry vědomě nebyly poskytnuty k podnikatelské činnosti a nebyly spláceny, situaci banka řešila poskytnutím dalšího úvěru [číslo] ve výši [částka], za souhlasu dalších spoluobžalovaných, když úvěrovou smlouvu podepsal [titul]. [příjmení] sám a úvěr nebyl projednán v ÚDV (ad 2 B V d), finanční prostředky získané těmito úvěry pak byly převedeny na běžný účet jednatele společnosti [příjmení] – [právnícká osoba] [jméno] [příjmení] v [právnícká osoba] [číslo] ze zmíněného účtu byla pak dne [datum] poukázána částka [částka] a dne [datum] částka [částka], obě na splátku úvěru [číslo] (ad 7 bb), který byl poskytnut [právnícká osoba] [jméno] [příjmení], jednatelem společnosti [právnícká osoba], jako platba za nemovitosti zakoupené od [jméno] [příjmení] a dne [datum], tedy po poskytnutí úvěru [číslo] byla z prostředků z tohoto úvěru zakoupena další nemovitost a v rozporu s úvěrovou smlouvou splaceny úvěry [číslo] když samotný úvěr [číslo] s výjimkou mimořádné splátky ve výši [částka] ze dne [datum] nebyl splacen,

a tohoto jednání se dopustili, ačkoliv věděli, jaká je ekonomická situace právních subjektů spjatých s obžalovaným [příjmení], ačkoliv věděli, že úvěry nebudou sloužit k podnikání, že jsou poskytovány nestandardním způsobem, jen za účelem budít zdání řádného obchodování banky a za účelem provedení příslušných účetních operací k převodu z položek úvěrů nesplacených a

klasifikovaných do kategorie pohledávek za jinými dlužníky, že tyto úvěry nejsou vůbec zajištěny, takže jejich případné vymáhání pro banku je téměř nemožné, čili nevytvoří bance žádný zisk, a účelově jsou poskytovány pouze ke splacení jednoho úvěru druhým, když ve svých důsledcích toto jednání mělo vytvořit řetězec, který přispěl k vyvedení finančních prostředků z banky, k čemuž bylo nutné vytvořit zdání, že banka funguje normálně tak, aby mohla plnit své základní funkce, obchodovat a přijímat vklady od klientů a vykazovat příslušné parametry sledované Českou národní bankou, a to způsobilo, že [ulice] národní banka, akcionáři banky a klienti neměli pravdivou představu o situaci banky, neboť kdyby tomu tak bylo, ztratila by [právnícká osoba] oprávnění podnikat jako banka mnohem dříve, než se tak ve skutečnosti stalo, a tím by obžalovaný a další spoluobžalovaní ztratili možnost přísunu peněz do banky od jejích klientů a k jejich dalšímu podvodnému vyvádění z banky, což vše vedlo ve svých důsledcích ke ztrátě likvidity banky,

jimiž měli spáchat trestný čin podvodu podle § 250 odst.1,4 tr.zákona, neboť nebylo prokázáno, že se staly skutky, pro něž byli obžalovaní stíháni.

Podle § 259 odst. 1 tr.řádu se trestní věc proti obžalovanému [jméno] [příjmení] v rozsahu zrušení vrací soudu prvního stupně.

Podle § 256 tr. řádu se odvolání státního zástupce ohledně obžalovaných [jméno] [příjmení], [titul]. [jméno] [příjmení], [titul] [příjmení], Csc., [titul]. [jméno] [příjmení], [jméno] [jméno] a [jméno] [příjmení] a odvolání obžalovaného [titul]. [jméno] [příjmení] zamítají.

Podle § 253 odst.1 tr.řádu se odvolání poškozeného [právnícká osoba] se sídlem v [obec a číslo], [ulice a číslo] zamítá.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem byli obžalovaní [jméno] [příjmení], [titul]. [jméno] [příjmení], [titul]. [jméno] [příjmení], [titul]. [jméno] [příjmení], Csc., [titul]. [jméno] [příjmení], [titul]. [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [titul]. [jméno] [příjmení], JUDr. [jméno] [příjmení], Csc., [příjmení], [jméno] [jméno], [titul]. [obec] Nový, [jméno] [příjmení], [titul]. [jméno] [příjmení] a JUDr. [titul]. [jméno] [příjmení] podle § 226 písm. b) tr.řádu zproštěni obžaloby pro skutky spočívající v tom, že obžalovaný [jméno] [příjmení] jako podnikatel – fyzická osoba nebo v postavení jednatele obchodních společností s vlastnickým podílem, spolu s obžalovanými [titul]. [jméno] [příjmení], [titul]. [jméno] [příjmení], JUDr. [jméno] [příjmení] [jméno], [titul]. [jméno] [příjmení] [jméno] v [příjmení] bance v [obec] a v [obec] v letech 1993 až 1995, a spolu s obžalovaným [titul]. [jméno] [příjmení] v [právnícká osoba], filiálka [obec], a jinde v letech 1992 až 1996, vylákal postupně 20 úvěrů, a to buď pro údajné potřeby vlastního podnikání, či podnikání společností, v nichž byl účasten, případně i jiných podnikatelských subjektů, když v napojení na tyto spoluobviněné dosáhl jejich poskytnutí na základě nereálných a nepravdivých podnikatelských záměrů, duplicitního zajištění nemovitostmi s nadhodnocenou cenou, když zajištění nemohlo vést k případnému uspokojení banky, uváděním lživých údajů o vlastní zadluženosti, v pop

Tímto rozsudkem byly podle § 229 odst. 3 tr. řádu poškozené [jméno] [příjmení], [právnícká osoba], [právnícká osoba], [právnícká osoba], [právnícká osoba], Ekoagrobanka a.s, [právnícká osoba], Agrobanka [obec], a.s, BOLEY, INVEST & FINANCE S.A., odkázáni s nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání Krajský státní zástupce v [obec], obžalovaní [titul]. [jméno] [příjmení], [titul]. [jméno] [příjmení], JUDr. [jméno] [příjmení], Csc., MBA., [titul]. [jméno] [příjmení] a JUDr. [titul] [příjmení] a poškozená [právnícká osoba], s.r.o.

Odvolání státního zástupce bylo podáno v neprospěch obžalovaných [příjmení], [titul]. [příjmení], [titul]. [příjmení], [titul]. [příjmení], [titul]. [příjmení], JUDr. [příjmení], [příjmení], [titul]. [příjmení], [jméno], [titul]. [ulice], [titul]. [příjmení] a JUDr. [titul]. [příjmení]. Podle názoru státního zástupce soud ve většině případů dospěl k nesprávným skutkovým závěrům o okolnostech při

uzavírání úvěrů a motivaci jednotlivých obžalovaných a učinil nesprávné právní závěry při posouzení jejich jednání. Státní zástupce v průběhu hlavního líčení neargumentoval tím, že jednání obžalovaných má znaky trestného činu úvěrového podvodu podle § 250 b trestního zákona, ale tím, že obžalovaní [příjmení] a [příjmení] předkládali při sjednávání úvěrů podklady, které obsahovaly nepravdivé údaje o ekonomické situaci žadatelů o úvěry nebo o deklarovaném záměru využití úvěru o možnostech jejího zhodnocení vložených investic. Tito obžalovaní pak jednali v úmyslu přesvědčit banku o reálnosti podnikatelského záměru a pravděpodobnosti, že úvěr bude z této činnosti splacen. V drtivé většině případů obžalovaní nepředložili žádnou konkrétnější písemnost nebo doklad o obchodních případech, na které podávali žádost o poskytnutí úvěru a které by skutečně osvědčovaly přípravu k uzavření smlouvy nebo uzavřenou obchodní smlouvu. Nelze souhlasit se soudem, že obžalovaní [příjmení] a [příjmení] byli úspěšnými podnikateli, neboť ve spise o tom nejsou žádné důkazy. Soud neučinil správné závěry ani v případě hodnocení solventnosti obžalovaného [příjmení]. Byl minimální předpoklad, že obžalovaný [příjmení] může získat nějaké plnění z existujících pohledávek, stejně tak u obžalovaného [příjmení] nevykazovala žádná z jeho společností zisk potřebný k úhradě poskytnutých úvěrů a ani osobní a majetkové poměry obžalovaného nebyly takové, aby umožňovaly úhradu poskytnutých úvěrů. Další úvěry poskytnutých svědku [příjmení], obžalovanému [příjmení] a [právnícká osoba] - Invest spol. s r.o. a CUNCUN pak byly poskytnuty na základě osobních vazeb na obžalovaného [příjmení].

Obžalovaní při podání žádostí o úvěr uváděli nepravdivé údaje s cílem uvést pracovníky banky v mylné přesvědčení, že úvěry budou reálně splaceny, přestože jejich záměry o využití úvěru neodpovídaly vždy deklarovanému záměru a z vlastní podnikatelské činnosti nebyli schopni úvěry splácet. Pokud došlo k částečnému nebo úplnému splacení úvěru, pak jen proto, že na jejich úhradu byly použity prostředky z nově poskytnutých úvěrů, čímž ale docházelo jen ke zvyšování jistiny a úroků. Takové jednání má podle státního zástupce znaky trestného činu podvodu podle § 250 trestního zákona. Kromě úvěrů pod bodem 1p) v případě obžalovaného [příjmení], úvěrů u obžalovaného [příjmení] u ČS, EAGB, AGB a KB a skutků pod bodem 7/B 2a) ,2b), nemají zbývající skutky znaky trestného činu podvodu podle § 250 trestního zákona, neboť žadatelé o úvěry jednali v součinnosti s obžalovanými. Státní zástupce nenavrhoval překvalifikovat jednání na trestný čin porušování povinností při správě cizího majetku podle § 255 trestního zákona, resp. na pomoc k tomuto trestnému činu u některých obžalovaných účelově, ale proto, že jednání tyto znaky skutečně má, právní kvalifikace jednání obžalovaných jako trestných činů zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 125 trestního zákona nebo trestný čin porušování závazných pravidel hospodářského styku podle § 127 trestního zákona tak, jak opakovaně v odůvodnění napadeného rozsudku zmiňuje soud prvního stupně, odporuje jeho samotným skutkovým a právním závěrům. Za nepoužitelný důkaz považuje odvolatel znalecký posudek předložený obžalovaným [příjmení] v přípravném řízení, neboť v době jeho předložení znalecký posudek neobsahoval doložku znalce o tom, že si je vědom následků vědomě nepravdivého znaleckého posudku, která v takovém případě nahrazuje poučení orgánu činného v trestním řízení, přičemž absence této doložky je pochybením, které vylučuje použití znaleckého posudku jako důkazu. Podle odvolatele nemůže tento nedostatek nahradit ani dodatečné sdělení znalce, že znalecký posudek vypracoval s vědomím následků podání nepravdivého znaleckého posudku. Podstatnějším důvodem pro nepoužitelnost důkazu je však skutečnost, že [titul]. [příjmení] je personálně propojen s auditorskou [právnícká osoba], která v době žalovaných skutků vykonávala auditorskou činnost v UNB. Dále se státní zástupce v podaném odvolání zabývá jednotlivými úvěry s poukazem na kontakty mezi obžalovanými, způsob projednávání jednotlivých úvěrů v UNB, který podle něj probíhal nestandardně a bez řádných dokladů o uskutečněných obchodech. Úvěry také nebyly dostatečně zajištěny a řada následných úvěrů byla poskytnuta pouze proto, aby mohly být splaceny úvěry předchozí. Všichni odpovědní činovníci banky si museli být vědomi toho, že další úvěry již nebudou splaceny a přistupovali k žádostem o úvěr v rozporu se svými povinnostmi a odpovědností za finanční prostředky banky, přičemž smyslem celého jednání bylo vyvedení prostředků z banky. Podle odvolatele nelze přijmout závěr soudu, že úvěry byly poskytovány bez

úmyslu obohatit se a záměru někomu způsobit škodu. Škoda vznikla proto, že pracovníci banky postupovali nedbale, porušovali řadu interních a standardních postupů při ověřování bonity klienta a podnikatelského záměru. Za trestný čin podvodu státní zástupce nadále považuje jednání týkající se úvěru označeného v obžalobě jako 1 p), u něhož obžalovaný podepsal úvěrovou smlouvu za druhého jednatele [jméno] [příjmení], u něhož byl podnikatelský záměr, na nějž byl úvěr poskytnut, zcela nereálný, v případě navazujících úvěrů, které měly sloužit k tzv. přeúvěrování předchozího úvěru muselo být všem obžalovaným jasné, že obžalovaný [příjmení] není schopen uhradit v podstatě nic. Nesouhlasí také se zprošťujícími výroky v bodech 2/A1 a 2/A2, v nichž se soud nezabýval tím, zda obžalovaný [titul]. [příjmení] nenaplnil znaky skutkové podstaty trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 trestního zákona. Nesprávné hodnocení důkazů odvolatel vytýká soudu i v případě úvěrů týkajících se obžalovaného [příjmení]. Obžalovanému muselo být již v průběhu roku 1994 známo, že vzhledem k výši pohledávek z předchozích úvěrů nebude reálné, aby splácel úvěry další, přesto mu za okolností popsaných ve výroku napadeného rozsudku byly poskytnuty úvěry další. Těmito jednáními obžalovaný naplnil jeden ze znaků trestného činu podvodu podle § 250 trestního zákona, který je dokonán tím, že obžalovaný peníze z úvěru převzal buď v hotovosti nebo mu byly poslány na některý z jeho účtů. Poukazuje na nedostatky, které se týkaly ocenění nemovitostí sloužících jako zástava pro většinu úvěrů obžalovaného a na propojenost jednotlivých úvěrů, přičemž vytýká nalézacímu soudu nesprávné hodnocení a zjednodušení provedených důkazů a domnívá se, že provedené důkazy svědčí pro závěr o podvodném úmyslu obžalovaného u všech úvěrů poskytnutých AGB. Dále je odvolatel přesvědčen, že se obžalovaný [příjmení] dopustil skutku popsaného pod bodem 7/B2a tak, jak je popsán a kvalifikován v obžalobě, tedy dopustil se trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 trestního zákona. Jelikož v případě jednání popsaného pod bodem 7/B2b z důvodů nezávislých na vůli obžalovaného nedošlo k následku, jednání naplňuje znaky pokusu trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 8 odst. 1; § 255 odst. 1, odst. 3 trestního zákona. V případě úvěru poskytnutého Komerční bankou soud nesprávně věří nelogické a nevěrohodné obhajobě obžalovaného, ač měl obžalovaného správně uznat vinným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1 odst. 4 trestního zákona. Oproti tomu státní zástupce v souvislosti s podpisem bankovní záruky ze dne [datum] neshledává protiprávnost v jednání obžalovaného [příjmení], avšak je přesvědčen, že v případech, kdy obžalovaný [příjmení] jednal v součinnosti s obžalovanými [příjmení] a [příjmení], mělo být jeho jednání posouzeno jako pomoc k trestnému činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona k § 255 trestního zákona. Závěry soudu nelze podle státního zástupce přijmout ani ohledně dvou úvěrů poskytnutých [právníká osoba]. Toto jednání by s ohledem na provedené důkazy mělo být v případě obžalovaného [příjmení] posouzeno jako trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1 odst. 3 trestního zákona, jednání obžalovaných [jméno], [příjmení] a [ulice] jako pomoc k tomuto trestnému činu podle § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona. V případě obžalovaných [jméno] a [ulice] pak státní zástupce navrhl zastavit trestní stíhání podle § 223 odst. 1 tr. řádu z důvodu promlčení. Odvolatel dále uzavírá, že úvěry pod bodem 12 a, b) nebyly vylákány v podvodném úmyslu a nedošlo ani k porušení povinnosti při správě cizího majetku na straně obžalovaných [příjmení] a [příjmení], avšak úvěry poskytnuté UNB ve prospěch ve [právníká osoba] – Invest spol. s r.o. nelze posuzovat jako úvěry, jejichž cílem bylo vylepšení ekonomické situace, ale jako úvěry poskytnuté této nově vzniklé společnosti proto, aby mohlo dojít k tzv. přeúvěrování úvěru nespláceného obžalovaným [příjmení] (ad 7/bb). Postup při poskytování úvěrů v těchto případech svědčí jednoznačně o tom, že pracovníci UNB měli v úmyslu obžalovanému [příjmení] pomoci při splácení úvěru a zároveň vyvést další finanční prostředky UNB ve prospěch společnosti Spektrum – Invest. Závěrem navrhuje, aby odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d) tr. řádu napadený rozsudek zrušil a podle § 259 odst. 1 tr. řádu vrátil věc Krajskému soudu v Ústí nad Labem k novému projednání a rozhodnutí s výjimkou těch skutků, kde státní zástupce u hlavního líčení navrhoval zproštění obžaloby u obžalovaného [příjmení] (skutek pod bodem 6 obžaloby), neboť obžalovaný se podílel

pouze a jenom na tomto jednání a neznal další souvislosti s úvěry obžalovaného [příjmení] a skutečný smysl tohoto jednání, kterým bylo jen posouvání splatnosti úvěrů u UNB a EVB. Dále státní zástupce navrhl zproštění obžaloby v případě obžalovaného [příjmení] ohledně skutku 2/B I.a,b,c, neboť se obžalovaný na těchto úvěrech neměl podíl. Obdobně navrhl státní zástupce zproštění obžaloby v případě skutku 2/B IV. b, neboť poskytnutí tohoto úvěru obžalovanému [příjmení] nemá znaky trestného činu. [příjmení] návrh učinil státní zástupce i u skutku 2/B II.dd, neboť bankovní záruka [číslo] nebyla použita k zajištění úvěru u Komerční banky.

Obžalovaní [titul]. [jméno] [příjmení] a [titul]. [jméno] [příjmení] namítají, že soud nesprávně hodnotil provedené důkazy a dospěl k nesprávnému závěru, že se žalovaný skutek stal. Proto navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a nově rozhodl tak, že se obžalovaní [titul]. [jméno] [příjmení] a [titul]. [jméno] [příjmení] zprošťují obžaloby podle § 226 písm. a) tr. řádu.

Obžalovaný [titul]. [jméno] [příjmení] napadá rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o zproštění obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu. Rekapituluje průběh přípravného řízení i řízení před soudem s tím, že sdělení obvinění pro trestný čin bylo zjevně podáno v rozporu s trestním řádem, Listinou základních práv a svobod a Ústavou České republiky. Soud podle odvolatele zjevně nehájil jeho práva, když ve věci nenařídil předběžné projednání obžaloby, jehož provedení obžalovaný navrhoval. Zdůraznil dále, že svým jednáním neporušil žádnou normu, proto žalované jednání nemohlo být skutkem, který je popsán v rozsudku soudu, účast v úvěrové komisi sama o sobě nemůže založit jeho trestní odpovědnost. Jak potvrzují provedené důkazy, jako člen ÚDV vzal na vědomí to, že úvěry byly již dříve obchodním úsekem realizovány, což samo o sobě vylučuje i ten nejmenší podíl na poskytnutí úvěru. Záznamy z jednání ÚDV byly vždy uvozeny větou, že: „úvěrová komise projednala a schválila poskytnutí finančních prostředků na následující úvěrové obchody“, tedy pouze a jen to, že na základě informace obchodního úseku členové tohoto pracovního týmu v souladu s možnostmi likvidity banky odsouhlasili v souhrnu poskytnutí finančních prostředků na ty úvěrové obchody, které prověřil a doporučil obchodní úsek. Soud se zcela proti logice věci kloní k nepodložené spekulaci, že ÚDV měl schvalovat úvěry. ÚDV nebyl žádný oficiální orgán, neměl stanovená žádná pravidla, takže neměl zásadně žádnou závaznost k tomu, zda se finanční prostředky poskytnou či nikoliv a jak je patrné, někdy tuto informaci dostali jeho členové resp. zúčastnění ex post, kdy již o ničem nemohli rozhodnout. Domnívá se tedy, že výsledky dokazování před soudem jednoznačně potvrzují jeho obhajobu a svědčí o tom, že trestní stíhání bylo od samého počátku vedeno nezákonně. Proto navrhuje, aby odvolací soud provedl znovu ty listinné důkazy, které dosvědčují, že se v obžalobě i v rozsudku uvedený skutek nestal, přehodnotil provedené důkazy a zrušil napadený rozsudek pro jeho vady, neboť došlo k porušení ustanovení § 2 odst. 5, odst. 6 tr. řádu a rozhodl o jeho zproštění obžaloby podle § 226 písm. a) tr. řádu.

Obžalovaný [titul]. [jméno] [příjmení] napadá rozsudek soudu prvního stupně ve výroku, jímž byl zproštěn obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu. Domnívá se, že provedenými důkazy bylo prokázáno, že se ve všech případech jednalo o obchodně smluvní vztahy, obžalovaný uvedené úvěrové smlouvy s klienty neprojednával, smlouvy nepsal a nepodepsal, projednávání úvěrových smluv do jeho kompetence nespádovalo, zakrýt nesplácení úvěrů bylo podle obžaloby vyloučené. Všechny uvedené úvěry byly zajištěny nemovitostmi dle znaleckých posudků a zástavní práva vložena do katastru nemovitostí a byly také splaceny. [ulice] náměstek banky dle své pravomoci všechny čtyři žalované úvěry sloučil do úvěru jednoho, tedy úvěry restrukturalizoval, což je běžná bankovní činnost, přičemž i tento navýšený úvěr byl splacen. Namítá, že v jeho případě nedošlo ke skutku, který by od samého počátku vykazoval znaky nějakého v zákoně uvedeného trestného činu. Z provedených důkazů tedy vyplývá, že se nestal skutek, pro který byl obžalovaný stíhán a obžalován a nestal se ani skutek, který by bylo možno posoudit jako trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 trestního zákona, jak navrhoval státní zástupce. Nebyly tedy naplněny ani formální znaky skutkové podstaty trestného činu podvodu, ani jiného trestného činu a proto měl být obžalovaný zproštěn obžaloby podle § 226 písm. a) tr. řádu.

Navrhuje tedy, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil v části týkající se zproštění obžaloby a sám rozhodl a ve smyslu výše citovaného ustanovení trestního řádu.

Stejně tak obžalovaný [příjmení] [titul]. [jméno] [příjmení], Csc., DSc., [příjmení], napadá výrok, jímž byl podle § 226 písm. b) tr. řádu zproštěn obžaloby. Podle názoru odvolatele v řízení před soudem nebylo prokázáno, že by se žalované skutky staly a že jednal tak, jak je uvedeno v obžalobě, resp., že všechny úvěry byly tak či onak schváleny ÚDV nebo že o nich jinak rozhodoval. Důkazy provedenými v hlavním líčení bylo toto tvrzení obžaloby zcela vyvráceno, naopak, bylo prokázáno, že samotná skutečnost poskytnutí úvěru bankou byla zcela běžnou činností a že na ní nelze založit tvrzení, že se stal žalovaný skutek. Realizované úvěry totiž byly poskytnuty běžným způsobem podle tehdy platných předpisů. V tomto směru jeho jednání, tak jak je popsala obžaloba, nemohlo být součástí skutku, kterého se rozsudek týká, protože tento skutek by bylo možno vztáhnout pouze na jednání žadatelů o poskytnuté úvěry, pokud by jejich jednání vykazovalo znaky skutkové podstaty příslušného trestného činu. V rozporu s důkazy vzal soud za prokázané, že obžalovaný o poskytnutí úvěrů rozhodl z titulu své funkce předsedy představenstva a vzal za prokázané dokonce i ty úvěrové případy, k nimž obžaloba nepředložila záznamy z jednání úvěrové komise nebo zápisy z jednání představenstva banky a soud k nim neměl k dispozici ani jiné důkazy. Z výpovědí osob, které se zúčastňovaly jednání úvěrové komise banky bylo v průběhu hlavního líčení opakovaně konstatováno, že na těchto jednáních nebylo projednáváno a schvalováno poskytnutí jednotlivých úvěrů, nýbrž pouze jejich přehled z hlediska potřeb průběžné kontroly a likvidity banky, zejména z pohledu objemu peněžních prostředků poskytovaných bankou v úvěrové oblasti. Z dokazování u hlavního líčení pak vyplývá, že úvěrová komise u úvěrů, které jsou předmětem obžaloby, neprovéřovala předložené žádosti ani další nezbytné náležitosti pro jejich poskytnutí, nýbrž je posuzovala pouze z pohledu objemu finančních prostředků, poskytovaných bankou na úvěrovou činnost a na základě povšechné informace od obchodního úseku individuálně o nich de facto nerozhodovala. Tuto skutečnost u hlavního líčení a potvrdila například svědkyně [příjmení], ředitelka odboru dohledu [obec] národní banky. V tomto směru nelze pominout ani u hlavního líčení doloženou skutečnost, že úvěrová komise nebyla oficiálním orgánem banky, ale že to byl jen pracovní tým pro získání informací o finančních tocích banky. V rozporu se skutečností je také tvrzení obsažené v obžalobě i ve výrokové části rozsudku, že obžalovaný byl členem úvěrové komise, později ÚDV, neboť z provedených důkazů se podává, že členem tohoto orgánu nikdy nebyl a ani do něj nebyl jmenován, pouze do ní pro vlastní informovanost docházel. Z prostého jazykového a logického výkladu vět, „projednal a schválil poskytnutí finančních prostředků na následující úvěry“ jednoznačně vyplývá, že úvěrová komise nerozhodovala o poskytnutí peněz na tyto úvěry, a že samotné úvěry neschvalovala. Soud tuto úvahu nepochopitelně opírá o skutečnost, že v této komisi byly projednávány úvěry, jejichž poskytnutí schváleno nebylo a dovozuje z toho, že projednávací a schvalovací proceduře byly podrobeny všechny úvěry, o něž žadatelé požádali, když připomíná příkaz generálního ředitele banky o předávání úvěrových případů nad prokuru ředitele pobočky na centrálu ke schválení v úvěrové komisi. Soud však vůbec nevzal v úvahu, že podle příkazu ředitelé poboček předkládali centrále k projednání všechny žádosti nad jejich prokuru. Pokud některé žádosti byly odmítnuty, bylo to proto, že banka neměla v daném okamžiku volné prostředky nebo proto, že toto rozhodnutí o odmítnutí financování vycházelo automaticky ze stanoviska pobočky. Soud tak vůbec nevzal v úvahu, že některé úvěry byly bankou poskytnuty, aniž o nich byl pořízen záznam ÚDV a nemohla tak být podána informace pobočce, že úvěr bude poskytnut, což svědčí o tom, že ÚDV nebyl žádným orgánem závazně rozhodujícím o poskytnutí úvěru. V celém dosavadním průběhu trestního řízení, včetně hlavního líčení, nebyly provedeny ani předloženy žádné důkazy o tom, že by obžalovaný, jako předseda představenstva [právníká osoba], uzavřel nebo podepsal úvěrové smlouvy, které jsou předmětem obžaloby ani jiné úvěrové smlouvy. Provedené důkazy jednoznačně svědčí o tom, že o úvěrech rozhodoval a jejich poskytnutí zabezpečoval obchodní úsek v souladu s vnitřními předpisy banky. Nálezací soud podle jeho názoru nesprávně hodnotil provedené důkazy, neboť se bez dalšího držel věcně i právně vadné obžaloby a nesprávně konstatoval, že se

skutky uvedené v obžalobě staly. Odvolatel dále rekapituluje důkazy provedené k úvěrům, ohledně nichž byl obžalovaný stíhán a uzavírá, že pouze 6 úvěrových případů prošlo úvěrovou komisí ještě před jejich poskytnutím žadatelům, kde na ně byly schváleny prostředky ještě před uzavřením úvěrové smlouvy, v případech ostatních úvěrů, které jsou obsaženy v obžalobě a převzaty do výroku rozsudku se z dokazování podává, že v úvěrové komisi ani v představenstvu nebyly buď vůbec projednávány nebo na ně byly jen dodatečně schváleny finanční prostředky či pouze vzato na vědomí, že tyto úvěry byly již dříve poskytnuty. Vady rozsudku spočívající ve výše popsaném chybném hodnocení důkazů pramení z hrubých vad přípravného řízení, které se promítly do žalobního návrhu a paradoxně i do rozsudku. Z jeho textu je zřejmé, že skutek, tak jak je v něm popsán, nemohl zakládat ani důvodné podezření, že obžalovaný spáchal trestný čin podvodu či jiný trestný čin. Jako listinné důkazy předložilo státní zastupitelství soudu v naprosté většině neúplné a neověřené kopie, u řady úvěrů, jejichž poskytnutí bankou je obžalovanému kladeno za vinu, si obžaloba sama odporuje, když na jedné straně tvrdí, že o některých z nich rozhodl, neboť spolutrochodil na jednání ÚDV, na druhé straně tvrdí, že byly poskytnuty s jeho vědomím a souhlasem bez projednání v tomto výboru, přičemž ani v tomto případě není v trestním spise jediný důkaz, že by o poskytnutí takového úvěru vůbec věděl nebo s tím jakkoliv souhlasil. Dále se odvolatel zabývá průběhem přípravného řízení a konstatuje, že již zahájení trestního stíhání bylo nezákonné stejně jako celé trestní stíhání. Krajský soud pak podle odvolatele zásadně pochybil, pokud podanou obžalobu, trpící závažnými porušeními zákona z přípravného řízení, přijal a nařídil konání hlavního líčení. Ztotožnit se nelze ani s tím jak soud v napadeném rozsudku reaguje na stížnosti na postup orgánů přípravného řízení včetně řízení před soudem při rozhodování o omezení osobní svobody formou zadržení policejními orgány a následného vzetí do vazby a jejího prodlužování. Odvolatel se v podaném odvolání podrobně zabývá průběhem vazebního řízení a konstatuje jeho nezákonnost a protiústavnost. S poukazem na obsah nálezů Ústavního soudu, v nichž je konstatováno, že úkolem obecného soudu je nejen rozhodovat o vině a trestu, ale poskytnout též zákonem stanoveným způsobem ochranu právům, v tomto případě ve smyslu článku 36 Listiny základních práv a svobod se domnívá, že by odvolací soud ve svém rozhodnutí měl vyslovit, že postupem orgánů trestního řízení při rozhodování o zadržení o vzetí do vazby a dalších rozhodováních o jejím trvání byl porušen zákon. Ze všech uvedených důvodů závěrem navrhuje, aby Vrchní soud v Praze napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu zrušil a znovu provedl jako listinné důkazy zápisy z jednání představenstva [právnícká osoba] a záznamy z jednání úvěrové komise, resp. úvěrového depozitního výboru banky a rozhodl o jeho zproštění obžaloby podle § 226 písm. a) tr. řádu. Současně navrhuje, aby odvolací soud ve svém rozhodnutí vyslovil, že postupem orgánů trestního řízení při rozhodování o jeho zadržení, o vzetí do vazby a dalších rozhodováních o jejím trvání byl porušen zákon ve smyslu článku 36 Listiny základních práv a svobod.

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací z podnětu odvolání podaného Krajským státním zástupcem v [obec], obžalovanými [titul]. [jméno] [příjmení], [titul]. [jméno] [příjmení], JUDr. [jméno] [příjmení], Csc., [příjmení], [titul]. [jméno] [příjmení] a JUDr. [titul]. [jméno] [příjmení] a poškozeným [právnícká osoba] podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad a zároveň zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, které nebyly odvoláním vytýkány, pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání, a dospěl k následujícím závěrům.

Soud I. stupně provedl ve věci všechny potřebné důkazy v souladu s trestním řádem, v rozsahu odpovídajícím ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu, skutková zjištění z nich vyplývající jsou správná a úplná. Řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, nevykazuje podstatné vady, které by mohly mít vliv na správnost rozhodnutí ve věci, obžalovaní nebyli zkráceni na svých právech obhajoby. Nálezací soud se v odůvodnění napadeného rozsudku se všemi provedenými důkazy velice

podrobně, správně a přesvědčivě vypořádal a vyjma jednání, ohledně nichž byl napadený rozsudek zrušen, učinil na základě takto správně hodnocených důkazů i správné právní závěry.

Soud především správně uzavřel, že v případech, v nichž podle obžaloby měly být prostřednictvím poskytnutých úvěrů vyvedeny prostředky z bank za součinnosti s jejími představiteli oprávněnými o úvěrech rozhodovat, nemohlo být takové jednání posouzeno jako trestný čin podvodu podle § 250 trestního zákona ani tehdy, pokud by byly prokázány všechny skutkové okolnosti tvrzené obžalobou. Podstata trestného činu podvodu spočívá v tom, že pachatel ke škodě cizího majetku sebe nebo jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl nebo využije něčího omylu, a způsobí tak na cizím majetku škodu. Znaky skutkové podstaty tohoto trestného činu jsou naplněny tehdy, pokud dojde v důsledku omylu vyvolaného pachatelem k určité majetkové dispozici a následnému způsobení škody, v tomto případě k vyvedení prostředků z bank prostřednictvím poskytnutých úvěrů. Ty však v tomto případě nemohly být naplněny ani tehdy, pokud by byl společný úmysl obžalovaných popsáním způsobem prostředky z bank vyvést prokázán, neboť ti, kteří byli k takové majetkové dispozici oprávněni, by jednali s plným vědomím všech rozhodných okolností, nikoliv v omylu. Za osoby, které byly obžalovanými uváděny v omyl ve smyslu naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu podvodu, nelze považovat ani akcionáře, klienty, případně orgány bankovního dohledu a dozoru, jak v podané obžalobě nesprávně dovozoval státní zástupce, neboť pokud by těmto osobám obžalovaní úmyslně zamlčovali okolnosti související s hospodařením banky a poskytováním úvěrů, stalo by se tak až následně po vzniku škody a znaky skutkové podstaty trestného činu podvodu by tak ani v takovém případě naplněny být nemohly. Proto jsou úvahy nalézacího soudu v souvislosti s případnou právní kvalifikací jednání obžalovaných správné. Odvolací soud k úvahám soudu I. stupně pouze dodává, že v čistě teoretické rovině by v obžalobě popsané jednání mohlo naplnit znaky skutkové podstaty trestného činu zpronevěry dle § 248 trestního zákona, jehož se dopustí ten, kdo si присвоjí cizí věc, která mu byla svěřena a způsobí na cizím majetku škodu, a to tehdy, pokud by bylo prokázáno, že prostředky svěřené k podnikání v bankovníctví, tedy v tomto případě k poskytování úvěrů, byly použity v rozporu se základním účelem svěřením. Jinými slovy by muselo být prokázáno, že poskytnuté úvěry sloužily pouze k zakrytí skutečnosti, že prostředky jsou obžalovanými z banky odčerpávány v úmyslu si je присвоjit. Takové závěry však na podkladě provedených důkazů, jak bude dále rozebráno v souvislosti se skutkovými zjištěními soudu I. stupně, učinit nelze.

Naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu podvodu by z žalovaných jednání přicházelo v úvahu pouze v těch případech, kdy pachatel jednal bez součinnosti s představiteli bank oprávněnými o poskytnutí úvěrů rozhodnout, avšak aby tato jednání, která jsou obžalovaným kladena za vinu, mohla být jako trestný čin podvodu posouzena, musely by být prokázány znaky skutkové podstaty tohoto trestného činu ve znění zákona účinného do 31.12.1997. Toho se dopustil ten, kdo ke škodě cizího majetku sebe nebo jiného obohatil tím, že uvedl někoho v omyl nebo využil něčího omylu, a způsobil tak na cizím majetku škodu, na rozdíl od pozdější úpravy, podle níž se trestného činu podvodu dopustil i ten, kdo zamlčel ve stejném úmyslu a za stejných okolností podstatné skutečnosti. Zároveň je potřeba zdůraznit, že v době, kdy měla být žalovaná jednání spáchána, nebyla součástí trestního zákona ani skutkové podstaty trestného činu úvěrového podvodu, který postihuje jednání spočívající v tom, že pachatel při sjednávání úvěrové smlouvy uvede nepravdivé nebo hrubě zkreslené údaje nebo podstatné údaje zamlčí až od [datum]. Vylákání úvěru pod nepravdivou záminkou ani použití poskytnutého úvěru na jiný než sjednaný účel samo o sobě tak v období do [datum] nebylo trestným činem, neměl-li příjemce úvěru (dlužník) již v době, kdy si peníze půjčoval, úmysl je nevrátit (srov. rozhodnutí pod [číslo] 1994 Sb. rozh. tr., 8 Tz 303/2002, 7 Tz 290/2000). Avšak ani v případě, kdy byl úvěr zajištěn takovou hodnotou zástavy, která umožnila věřiteli dosáhnout její realizací ve smyslu příslušných ustanovení občanského zákoníku, resp. obchodního zákoníku získání dlužné částky zpět, nemohla být v období do [datum] naplněna skutková podstata trestného činu podvodu podle § 250 trestního zákona, byť by pachatel jednal v úmyslu peníze buď vůbec nevrátit, nebo je nevrátit ve smluvené

době, nebo jednal alespoň s vědomím, že peníze ve smluvené době nebude moci vrátit a že tím uvádí banku v omyl. Nemohla totiž vzniknout v důsledku takového jednání škoda na cizím majetku, která je znakem této skutkové podstaty. Zástavní právo (§ 152 a násl. Obč.z) zde plní funkci nejen zajišťovací, pokud nutí dlužníka splnit dluh, ale též funkci uhrazovací, protože zástavnímu věřiteli poskytuje pro případ nesplnění zajištěné splatné pohledávky podpůrný zdroj k jejímu uspokojení přímo ze zástavy, tj. jejím zpeněžením a náhradním plněním z výtěžku prodeje. Trestný čin podvodu podle § 250 trestního zákona by pak mohl být spáchán jen za předpokladu, kdyby poskytnutý úvěr - třebaže dlužník od počátku neměl v úmyslu úvěr splácet - byl zajištěn takovou hodnotou zástavy, která nepostačovala k tomu, aby jejím prodejem byl úvěr splacen, a jestliže byl dlužník s touto skutečností alespoň srozuměn. Dlužník by tedy musel být přinejmenším srozuměn s tím, že hodnota zástavy, kterou byl úvěr zajištěn, je nižší než hodnota poskytnutého úvěru a že v případě nesplacení úvěru banka utrpí škodu odpovídající rozdílu mezi těmito hodnotami. Vylákání úvěru na podkladě nepravdivých, hrubě zkreslených nebo zamlčených údajů anebo svévolné použití úvěru na jiný než určený účel, tak jak to lze v řadě žalovaných jednání dovodit, je od [datum] trestným činem úvěrového podvodu, a to i tehdy, jestliže tímto jednáním nebyla způsobena škoda na cizím majetku ani se pachatel nebo jiná osoba neobohatili.

Lze přisvědčit též úvaze soudu ohledně možné právní kvalifikace jednání obžalovaných jako trestného činu porušování povinností při správě cizího majetku podle § 255 trestního zákona, event. pomoci k tomuto trestnému činu, v daném případě ve znění zákona účinného do 31.12.1997, neboť v době, kdy k jednání došlo, postihoval zákon pouze způsobení značné škody se sazbou trestu odnětí svobody v rozpětí od šesti měsíců do pěti let, na rozdíl od pozdější úpravy, která postihuje i způsobení škody velkého rozsahu se sazbou trestu odnětí svobody v rozpětí od dvou do osmi let. Trestného činu podle § 255 trestního zákona v tehdy platném znění se dopustil ten, kdo jinému způsobil škodu tím, že porušil podle zákona mu uloženou nebo smluvně převzatou povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek. [příjmení] obžalovaní mohli být uznáni vinnými tímto trestným činem, muselo by tedy být prokázáno, nejen, že pachatel vědomě porušil podle zákona mu uloženou nebo smluvně převzatou povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek, ale současně, že také jinému způsobil úmyslně škodu. Krajský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku podrobně zabývá těmi případy, kdy na základě provedených důkazů nelze dovodit vědomé porušení shora uvedené povinnosti, především proto, že jednání obžalovaných nebylo v rozporu s tehdy platnými interními, či obecně platnými předpisy a správně uzavírá, že úmysl směřující ke způsobení škody rozhodně nelze dovodit v případech, kdy jednání obžalovaných směřovalo pouze k zakrytí nesplacených úvěrů, např. prostřednictvím tzv. přeúvěrování, tedy poskytnutím nového úvěru, z něhož byl splacen úvěr předchozí. V důsledku takového jednání totiž nedocházelo ke vzniku škody, ale k zakrývání škody již vzniklé a o naplnění znaků skutkové podstaty výše uvedeného trestného činu tak v těchto případech uvažovat nelze. K naplnění znaků skutkové podstaty tohoto trestného činu by mohlo dojít pouze v případech, kdy v důsledku vědomého porušení výše uvedené povinnosti byla obžalovanými současně úmyslně způsobena škoda. To však soud z důvodů níže rozebraných ani v jednom z těchto v úvahu přicházejících případů nedovodil.

S nalézacím soudem se lze ztotožnit i v tom, že žalovaná jednání by v některých případech mohla naplňovat znaky skutkové podstaty jiného trestného činu, např. trestného činu zkreslování údajů hospodářské a obchodní evidence podle § 125 trestního zákona, ve znění zákona účinného do 31.12.1993, resp. [datum], jehož se dopustil ten kdo v úmyslu zajistit sobě nebo jinému neoprávněné výhody uvedl o závažných skutečnostech ve výkazu, hlášení, vstupních údajích vkládaných do počítače nebo v jiných podkladech sloužících ke kontrole hospodaření nepravdivé nebo hrubě zkreslené údaje, nebo kdo uvedl nepravdivé údaje v podkladech pro zápis do obchodního rejstříku. Podstatou jednání naplňujícího znaky skutkové podstaty tohoto trestného činu však nebylo jakékoliv jednání pachatele zakrývající v úmyslu shora uvedeném skutečný stav hospodaření hospodářského subjektu, ale pachatel tyto nepravdivé nebo hrubě zkreslené údaje

musel uvést ve výkazu, hlášení, vstupních údajích vkládaných do počítače nebo v jiných podkladech sloužících ke kontrole hospodaření. Na základě provedených důkazů lze sice s vysokou mírou pravděpodobnosti předpokládat, že se tak v řadě případů stalo, nicméně obžalovaní pro takové jednání stíhání od počátku stíhání nebyli a nebylo jim kladeno za vinu ani podanou obžalobou. Proto je správný závěr krajského soudu, že se v takovém případě jedná o jiný skutek, o němž soud v tomto řízení rozhodnout nemohl. Novému zahájení trestního stíhání ve věci v takovém však případě již brání překážka promlčení.

K hodnocení důkazů soudem I.stupně je třeba v obecné rovině zdůraznit, že odvolacímu soudu nepřísluší nahrazovat postup soudu I.stupně podle § 2 odst. 6 tr. řádu, a za předpokladu, že úvahy soudu v tomto směru vycházejí z úplného a nezkráceného obsahu všech provedených důkazů a odpovídají zásadám obecné logiky, je v souladu se zásadou bezprostřednosti a ústnosti pouze na soudu prvního stupně, před nímž jsou důkazy prováděny, aby z nich vyvozoval závěry významné pro tvorbu skutkových zjištění. Odvolací soud je oprávněn korigovat skutková zjištění nalézacího soudu pouze v limitované míře na podkladě před ním provedeného dokazování (viz § 259 odst. 3 písm. a), b) tr. řádu). Takové podmínky však v tomto případě splněny nejsou, soud postupoval při hodnocení důkazů zcela v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu a jeho závěry, které učinil, jsou přesvědčivé a logické.

Soud I.stupně postupoval správně, pokud v případech, kdy skutečnosti tvrzené obžalobou nebylo možno z provedených důkazů jednoznačně dovodit, či k prokázání některé z tvrzených skutečností důkazy chyběly, důsledně vycházel z verze pro obžalované nejpriznivější. V napadeném rozsudku se také velmi pečlivě, logicky a přesvědčivě vypořádal se všemi skutečnostmi významnými pro tvorbu skutkových zjištění, přičemž žádnou významnou skutečnost, která by mohla mít na správnost hodnocení důkazů vliv, nepominul. Odvolací soud tak neměl žádný důvod do hodnocení důkazů soudem I. stupně zasahovat a nezbyvá mu, než na ně v podrobnostech odkázat. Výhrady odvolacího soudu, jejichž důsledkem jsou zrušující výroky tohoto rozsudku směřují nikoliv do způsobu hodnocení důkazů soudu I. stupně, ale týkají se nesprávných závěrů, které soud v těchto případech z jinak správně hodnocených důkazů vyvodil.

Nalézacímu soudu nelze vytknout ani to, jakým způsobem se vypořádal s řadou dílčích otázek významných pro jeho skutkové a právní závěry. V napadeném rozsudku se především podrobně zabýval problematikou zástav, jakož i dalších institutů sloužících k zajištění úvěrů. Správně konstatoval, že ceny nemovitostí, které sloužily jako zástava k zajištění úvěrů byly vždy stanoveny znaleckými posudky, přičemž banky ve všech případech závěry znalců akceptovaly. Přestože z později vypracovaného znaleckého posudku 1. [právnícká osoba] plyne, že při použití metodiky vyplývající ze zák. [číslo] byla cena těchto nemovitostí výrazně nižší, je třeba přihlídnout jednak k tomu, že se v době oceňování jednotlivých nemovitostí znalci řídili jiným předpisem (vyhl. Min. financí ČR [číslo] 1991), jednak, jak vyplývá z provedených důkazů, obecně panovala jistá, jak to samotní zpracovatelé později vypracovaného znaleckého posudku nazvali, „cenová euforie“. Za této situace nelze mít s jistotou ani za to, že nemovitosti byly záměrně nadhodnocovány samotnými znalci, natož pak mít za prokázané, že o nadhodnocení nemovitostí věděli představitelé bank a už vůbec nelze vědomost o skutečné ceně nemovitostí, při absenci jakýchkoliv důkazů, které by o této skutečnosti svědčily, dovozovat u obžalovaných.

Soudu také nelze vytknout jeho závěr, že v době uzavření několika úvěrových smluv s obžalovaným [příjmení] nebylo vyloučeno použití tzv. trvalé zástavy, nelze ničeho namítat ani proti jeho úvaze týkající se přípustnosti použití směnek jako institutu sloužícího k zajištění pohledávky. Je totiž pravdou, že v soudem citovaném Pracovním předpise [číslo] 1993 a [číslo] 1993 jsou jako jeden z institutů sloužících k zajištění úvěrů mezi movitými věcmi uvedeny i cenné papíry, mezi něž lze nepochybně zařadit i směnku. Nelze tedy dovozovat, jak to činí státní zástupce v popisu skutku (viz body 2A,2,3), že v době, kdy uvedený předpis platil, nebylo možno k zajištění úvěru tento prostředek použít a úvěry tak byly poskytnuty bez jakéhokoliv zajištění.

Stejně tak je třeba přisvědčit i hodnocení znaleckých posudků doc. [příjmení] a [titul]. [příjmení]. Na jedné straně je pravdou, že znalecký posudek doc. [příjmení] obsahuje některé nepřesnosti a především v některých případech vychází z předpisů, které v době, kdy k jednání došlo, neplatily, na druhé straně závěry znaleckého posudku [titul]. [příjmení] předloženého obžalovaným [příjmení] mohou být ovlivněny jeho minulým působením u společnosti provádějící audit v UNB. Je však třeba zdůraznit, že ani jeden z posudků nemá nijak zásadní význam pro posouzení viny obžalovaných. Pro úplnost odvolací soud dodává, že formální procesní nedostatky znaleckého posudku [titul]. [příjmení] byly postupem soudu zhojeny, proto nic nebránilo použití tohoto posudku jako důkazu v trestním řízení.

Soud v napadeném rozsudku dále správně připomněl princip „ultima ratio“, podle něhož lze trestní normy na případy upravené prioritně normami obchodního práva použít pouze v případě výraznějšího překročení míry rizika při nakládání s cizím majetkem a v důsledku toho k obohacení jedné strany obchodního vztahu na úkor druhé, které navíc není výrazem společensky akceptovatelného způsobu podnikání a správně také zmínil jednání obžalovaných v kontextu doby, v níž k uvedeným jednáním došlo. Je třeba připomenout, že první polovina devadesátých let minulého století, kdy k jednání došlo, byla dobou rozvoje ekonomických vztahů v nových ekonomických a společenských podmínkách, kdy měla většina podnikatelských subjektů s tímto zcela kvalitativně zcela novým ekonomickým a společenským prostředím minimální zkušenosti. Posuzovat proto hodnocení míry rizika jednotlivých obchodů jak ze strany bank, tak ze strany ostatních podnikatelských subjektů optikou současných zkušeností není na místě, zvláště pak v případě zpětného posouzení jejich trestní odpovědnosti. Z legislativního vývoje jak obecně závazných, tak interních předpisů jednotlivých bankovních subjektů je také zřejmé, že až právě zkušenosti s jednáními tohoto druhu, která byla obžalovaným kladena za vinu, vyvolaly potřebu příslušných legislativních změn. Ty však již samozřejmě v souladu se zásadou zákazu retroaktivity nemohou mít na trestnost jednání obžalovaných žádný vliv.

Jelikož se nalézací soud s provedenými důkazy, a to jak obecně, tak i zvláště ke každému bodu, jak bylo již výše zmíněno, velice podrobně, způsobem zcela odpovídajícím ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu v napadeném rozsudku vypořádal, vyjádří se odvolací soud k jednotlivým jednáním pouze stručně s tím, že ve zbytku plně odkazuje jednak na podrobné hodnocení důkazů nalézacím soudem, jednak na obecné úvahy rozebrané shora.

Je třeba nalézacímu soudu přisvědčit, že v případě úvěrů [číslo], [číslo] a [číslo] a stejně tak i úvěru [číslo] nelze na základě provedených důkazů dovodit, že jejich poskytnutí překročilo standardní rámec pro poskytování úvěrů. Provedenými důkazy nebylo vyvráceno, že všechny tyto úvěry byly poskytnuty ke konkrétnímu podnikatelskému záměru, úvěry byly navíc zajištěny zástavou nemovitosti, zámečku [příjmení]. Úmysl nesplatit tyto úvěry již v době uzavření úvěrové smlouvy nelze prokázat ani obžalovanému [příjmení], natož pak dovodit, že s tímto úmyslem byli srozuměni zástupci banky, obžalovaný [titul]. [příjmení] a obžalovaný dr. [příjmení]. Posledně uvedenému navíc, jak vyplývá z hodnocení důkazů nalézacím soudem, ani nebylo prokázáno, že by se na poskytnutí těchto úvěrů osobně podílel.

V případě ostatních úvěrů poskytnutých UNB obžalovanému [příjmení], případně s ním spřízněným společností, nebyly, jak bylo rozebráno výše, naplněny znaky trestného činu porušování povinností při správě cizího majetku podle § 255 trestního zákona účinného do 31.12.2010, neboť tyto úvěry byly poskytnuty pouze k zakrytí nesplacených úvěrů, např. prostřednictvím tzv. přeuvěrování, tedy poskytnutím nového úvěru, z něhož byl splacen úvěr předchozí. V důsledku takového jednání nedocházelo ke vzniku škody, ale k zakrývání škody již vzniklé.

Obdobná situace je i v případě úvěrů poskytnutých obžalovanému [příjmení] [jméno]. První z úvěrů (1p) byl poskytnut na nákup pozemků v [obec], další sloužily ke splacení úvěru prvního. V souvislosti s prvním poskytnutým úvěrem nalézací soud správně vycházel z toho, že s ohledem na

kupní cenu pozemků (51 mil Kč), které zároveň sloužily jako zástava, závěry znalce, který při jejich oceňování vycházel z předpokládaného jejich budoucího zhodnocení, k němuž nedošlo z důvodů nezávislých na vůli obžalovaného i skutečnost, že [právnícká osoba] závěry znalce plně akceptovala, nelze dovodit, že by byl obžalovaný [příjmení] v době uzavření úvěrové smlouvy alespoň srozuměn s tím, že v případě nesplacení úvěru nebude zástava postačovat k uspokojení věřitele.

Další úvěry poskytnuté [právnícká osoba], jejichž podvodné vylákání bylo kromě obžalovaného [příjmení] kladeno za vinu též [titul]. [příjmení], byly poskytnuty ke splacení předchozích úvěrů a platí pro ně tedy stejné závěry jako v případě úvěrů poskytnutých UNB ad 1e) -1o).

Nalézací soud se pečlivě a logicky zabýval provedenými důkazy i v případě jednání kladených za vinu obžalovanému [titul]. [příjmení] pod bodem A (jednání ke škodě [právnícká osoba]) a odvolací soud tak nemá důvod jakkoliv korigovat jeho závěr, že především s ohledem na výpovědi svědkyně [příjmení] a [příjmení] nelze mít s jistotou za prokázané, že obžalovaný [titul]. [příjmení] podepsal tzv. Záruční listinu k zajištění úvěru poskytnutou [jméno] [příjmení] [jméno] bankou neoprávněně. Proto není prokázáno naplnění jednoho ze znaků trestného činu porušování povinností při správě cizího majetku podle § 255 trestního zákona, který v jeho jednání spatřoval státní zástupce. Stejně tak lze akceptovat hodnocení důkazů ve vztahu k úvěrům poskytnutým [příjmení] [příjmení]. Ty totiž, alespoň jak to soud z provedených důkazů dovodil, byly zajištěny směnkami a podle zápisu z jednání ÚDV i bankovní zárukou KB, pobočka [obec].

Za správné považuje odvolací soud skutková zjištění i v případě úvěrů [číslo] a [číslo]. Přestože však v napadeném rozsudku konstatoval, že se obžalovaný [titul]. [příjmení] na poskytnutí těchto úvěrů nepodílel, zprostil ho obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu, ač měl v takovém případě postupovat podle § 226 písm. a) tr. řádu. Jelikož v případě těchto úvěrů státní zástupce ani obžalovaný [titul]. [příjmení] nepodali odvolání, nemohl toto pochybení soudu I. stupně odvolací soud napravit.

Správné jsou naopak závěry soudu ohledně úvěru [číslo]. V tomto případě sice státní zástupce kladl obžalovanému [titul]. [příjmení] za vinu, že úvěr byl schválen bez podnikatelského záměru, avšak jak to vyplývá z provedených důkazů a dokonce i ze samotného popisu jednání obžalovaného [příjmení] vztahujícího se k těmto úvěrům, úvěr byl schválen na nákup pšenice a tvrzení obžaloby tak nejen, že nemají oporu v provedených důkazech, ale jsou vzájemně rozporná. Závěry vztahující se k tomuto úvěru, stejně jako k dalším úvěrům poskytnutým obžalovanému [příjmení], které sloužily ke splacení předchozích úvěrů pak již byly vysloveny shora v souvislosti s jednáním obžalovaného [příjmení].

Další skupinou úvěrů, na jejichž poskytnutí se měl obžalovaný [titul]. [příjmení] podílet, jsou úvěry poskytnuté UNB obžalovanému [příjmení]. V těchto případech je třeba ve shodě se soudem I. stupně konstatovat, že úvěry byly vždy zajištěny zástavou a vyjma úvěrů [číslo] a [číslo] sloužily k uhrazení úvěrů předchozích. V těchto případech lze tedy plně odkázat jednak na část, v níž je podrobně rozebrána problematika zástav, jednak na úvahy vztahující se k úvěrům poskytnutým za účelem splacení úvěrů předchozích.

Jako správné lze přijmout závěry soudu též ohledně úvěrů poskytnutých obžalovanému [jméno] [příjmení]. Tyto úvěry byly zajištěny směnkou jednatele společnosti [příjmení], [jméno] [jméno], avalovanou [titul]. Novým, zástupcem [právnícká osoba] Přestože obžalovaný [titul]. Nový k tomuto avalu nebyl z titulu svého postavení oprávněn, byl z pohledu [titul]. [příjmení] jako zástupce UNB úvěr řádně zajištěn, neboť byl opatřen podpisem zástupce AGB a razítkem AGB. Jelikož navíc obžalovanému [příjmení] podle skutkových zjištění soudu I. stupně nebylo vyvráceno, že směnku avaloval se souhlasem nadřízených, nelze než akceptovat zprošťující výrok i v případě obžalovaného [jméno], jehož případná trestní odpovědnost je tak již jen s ohledem na zásadu akcesority účastenství, tedy závislosti trestní odpovědnosti účastníka na trestní odpovědnosti hlavního pachatele, vyloučena.

V případě obžalovaného [jméno] [příjmení] státní zástupce souhlasí se zprošťujícím výrokem týkajícím se úvěrů [číslo] a [číslo], které byly poskytnuty zcela standardním způsobem a podává odvolání pouze ohledně jednání týkajícího se úvěru [číslo]. I v tomto případě odvolacímu soudu nezbývá než odkázat na správné závěry krajského soudu, který na základě provedených důkazů zjistil, že i posledně zmíněný úvěr byl poskytnut zcela standardním způsobem, kompetentní osobou, byl řádně zajištěn zástavou a kromě samotného faktu, že obžalovaný [příjmení] byl švagrem obžalovaného [titul]. [příjmení], nelze z provedených důkazů dovodit nic, co by svědčilo o vědomém porušení předpisů ze strany obžalovaného [titul]. [příjmení] a jeho úmyslu způsobit bance škodu. Nelze tak dospět k závěru o vině ani u tohoto obžalovaného, ani u obžalovaného [příjmení].

Úvěry [číslo], stejně jako úvěry, v nichž figurovala společnost [právnícká osoba] pak byly poskytnuty ke splacení předchozích úvěrů a lze na ně vztáhnout závěry již shora vyslovené.

Obdobně všechna jednání kladená za vinu obžalovanému [titul]. [příjmení], jak nalézací soud správně zjistil, směřují pouze k zakrytí již vzniklé škody, proto je správný jeho závěr, že absence úmyslu způsobit bance škodu brání posouzení jeho jednání, byť jen jako trestného činu porušování povinností při správě cizího majetku podle § 255 trestního zákona účinného do 31.12.2009.

Rovněž v případě obžalovaného [titul]. [příjmení] soud v napadeném rozsudku přesvědčivě vyložil, proč na základě provedených důkazů nelze vyvrátit jeho obhajobu spočívající v tom, že neměl důvod pochybovat o úmyslu obžalovaného [příjmení] splácet úvěr, který mu poskytla [právnícká osoba], a proto za UNB připojil aval na směnce, jímž byl tento úvěr zajištěn. Lze se tedy ztotožnit se závěrem nalézacího soudu, že ani v jeho případě nelze mít za prokázaný úmysl způsobit bance škodu. Na další jednání, jimiž se měl obžalovaný [titul] podílet na poskytnutí dalších úvěrů za účelem splacení předchozích úvěrů, tedy v úmyslu zakrýt již vzniklou škodu, lze pak vztáhnout závěry již opakovaně rozebrané shora.

Soud v jeho případě správně hodnotil též důkazy provedené ve vztahu k úvěrům [číslo] a [číslo], avšak stejně jako obžalované [příjmení] a [příjmení], obžalovaného [titul]. [příjmení] nesprávně zprostil obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu.

V případě obžalovaného [příjmení] tvoří specifickou kategorií úvěrů úvěry poskytnuté [právnícká osoba], [právnícká osoba] a [právnícká osoba]. Jelikož je jejich podvodné vylákání kladeno obžalovanému [příjmení] za vinu bez součinnosti s představiteli těchto bank, mohla by tato jednání teoreticky naplňovat znaky skutkové podstaty trestného činu podvodu. Ani v těchto případech však nalézacímu soudu nelze vytknout, pokud obžalovaného vinným tímto trestným činem neuznal. Jak totiž vyplývá z důkazů, které nalézací soud k jednotlivým jednáním kladeným obžalovanému za vinu podrobně rozebral, každý z takto poskytnutých úvěrů byl zajištěn zástavou (a to i v případech, u nichž obžaloba v popisu skutku tvrdila opak) a z provedených důkazů nelze dovodit, že by byl obžalovaný alespoň srozuměn s tím, že v případě, že úvěr nebude splacen, zástava nebude postačovat k uhrazení úvěru. Jak bylo rozebráno shora, tato skutečnost již sama o sobě vylučuje trestní odpovědnost obžalovaného za trestný čin podvodu podle § 250 trestního zákona ve znění účinném do 31.12.1997 bez ohledu na to, zda byl obžalovaný v době uzavření úvěrové smlouvy srozuměn s tím, že úvěry nebude moci splatit z výnosů své podnikatelské činnosti.

Stejně jako ve výše uvedených případech, i v případech úvěrů a bankovní záruky, které měly být obžalovanému [příjmení] [jméno] podle obžaloby poskytnuty v součinnosti s jejími představiteli, odkazuje odvolací soud na podrobné hodnocení důkazů krajským soudem a ztotožňuje se s jeho závěrem, že je z důvodů již podrobně rozebraných shora vyloučeno, aby tato jednání byla posouzena jako trestný čin podvodu. Jejich právní kvalifikaci jako pomoci k trestnému činu porušování povinností při správě cizího majetku podle § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona k § 255 trestního zákona pak brání zásada tzv. akcesority účastenství. Jednání představitelů banky v těchto případech totiž nemohlo naplnit znaky skutkové podstaty trestného činu porušování

povinností při správě cizího majetku dle § 255 trestního zákona, neboť jednání, která jsou jim kladena za vinu, vždy směřovala k tomu, aby byly splaceny již předtím poskytnuté úvěry a jejich jednáním tak docházelo pouze k zakrývání již předtím vzniklé škody.

Odvolací soud akceptoval též způsob, jakým nalézací soud hodnotil důkazy provedené ohledně jednání popsaného pod bodem 7B 1). I v tomto případě se v napadeném rozsudku se všemi významnými skutečnostmi podrobně vypořádal a nelze mu vytknout, pokud uzavřel, že provedenými důkazy obžalovanému nelze vyvrátit jeho obhajobu, že si vzal půjčku od [právníká osoba] [právníká osoba] s vědomím, že ji splatí z plánovaného obchodu s obchodním partnerem z USA. Proto také nelze mít za prokázané, že jednal v podvodném úmyslu.

Odvolací soud se však v případě obžalovaného [příjmení] se soudem I. stupně neztotožnil ohledně jednání popsaných pod body 7B) 2 a), b). V nich byl obžalovaný [příjmení] zproštěn obžaloby s odůvodněním, že nejednal v rozporu s články společenské smlouvy [právníká osoba] MARKET, resp. [právníká osoba], pokud jako jejich jednatel bez souhlasu valné hromady prodal nemovitosti z majetku [právníká osoba] MARKET a prostředky utržené z prodeje použil ke splacení jednoho ze svých úvěrů, resp. v bodě 2 b) nemovitosti bez souhlasu valné hromady společnosti [právníká osoba], použil jako zástavu k jinému svému úvěru. Podle nalézacího soudu lze mít za to, že se v obou těchto případech jednalo o tzv. běžné obchodní případy, v jejichž rámci obžalovaný nepřekročil svá dispoziční oprávnění jednatele daná mu společenskou smlouvou a kromě toho podle nalézacího soudu majetek společností nebyl pro obžalovaného jako jednoho z jejich společníků cizím majetkem. S touto argumentací soudu I. stupně se však odvolací soud neztotožňuje. Předně je třeba upozornit, že majetek společnosti byl pro obžalovaného zcela jednoznačně cizím majetkem. [ulice] společnosti jako právnické osoby disponují vlastním majetkem, který je zcela odlišný od majetku společníků. [ulice] podíl představuje účast společníka na společnosti a z této účasti plynoucí práva a povinnosti (§ 114 odst. 1 obch. zák.), nevyplyvá však z něho vlastnický vztah k věcem v majetku společnosti, který je tak ve vztahu k jejímu společníkovi majetkem cizím. To platí dokonce i v případě, že se jedná o společníka jediného. Na jakékoli úkony obžalovaného je proto nutné pohlížet jako na disponování s cizí věcí. Okolnost, že byl jednatelem společnosti nelze vykládat tak, že by mohl provést jakoukoli dispozici s majetkem společnosti a že by s tímto majetkem mohl volně nakládat pro svoji osobní potřebu. Prodej nemovitostí v hodnotě dvacetinásobně (resp. zastavení nemovitostí v hodnotě 32 násobně) přesahující dispoziční oprávnění jednatele vyplývající ze společenské smlouvy navíc nelze v žádném případě považovat za běžný obchodní případ, jak to v napadeném rozsudku interpretuje nalézací soud. [příjmení] proto nezbytné, aby se krajský soud v dalším řízení s výše uvedenými skutečnostmi při vázanosti právním názorem odvolacího soudu znovu vypořádal a vážil, zda jednání pod body 7B 2 a), b) nenaplnňuje znaky skutkové podstaty některého trestného činu. Konkrétně jednání pod bodem 2 a) může naplnit znaky skutkové podstaty trestného činu zpronevěry, jednání pod bodem 2 b) znaky skutkové podstaty trestného činu porušování povinností při správě cizího majetku podle § 255 trestního zákona, resp. pokusu tohoto trestného činu. Současně s úvahami o právní kvalifikaci jednání obžalovaného [příjmení] se však soud bude muset vypořádat i s otázkou případného promlčení trestního stíhání.

Přestože soud I. stupně (vyjma dvou shora zmíněných jednání obžalovaného [příjmení]) dospěl ke správnému závěru, že je namístě všechny obžalované zprostit obžaloby, nesprávně v některých případech rozhodl o zproštění obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu, ač měl aplikovat ustanovení § 226 písm. a) tr. řádu. Je třeba připomenout, že podle § 226 tr. řádu soud zproští obžalovaného obžaloby, jestliže na základě důkazů předložených v hlavním líčení státním zástupcem a případně doplněných soudem, a to i k návrhům ostatních stran, a) nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán, b) v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem, c) nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný, d) obžalovaný není pro nepřičetnost trestně odpovědný, nebo e) trestnost činu zanikla. Zprošťující důvod podle § 226 písm. a) tr. řádu se uplatní, když soud po vyčerpání všech dosažitelných důkazů opatřených a provedených za

součinnosti stran a na základě výsledků provedeného dokazování nemůže spolehlivě (bez rozumných a důvodných pochybností) uzavřít, že se vůbec stal skutek uvedený v žalobním návrhu, tedy že se neuskutečnilo to, co se v popisu skutku uvádí. Není nutné, aby se nestalo vůbec nic z toho, co je uvedeno v popisu skutku, postačí, že se nestalo to, co tvoří podstatu skutku, ovšem při respektování zásad pro hodnocení totožnosti skutku (srov. komentář trestního řádu: [příjmení] [příjmení], [příjmení], [příjmení], [příjmení]). Zprošťující důvod podle § 226 písm. b) tr. řádu přichází v úvahu tehdy, pokud se skutkový děj, který tvoří základ obžaloby, sice skutečně alespoň zčásti udál, tedy byla spolehlivě prokázána podstata skutku, ale prokázaný skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán, nenaplnuje všechny objektivní i subjektivní znaky žádné skutkové podstaty trestného činu. Zprošťující důvod podle písm. c) se pak užije tehdy, pokud bylo prokázáno, že se žalovaný skutek stal, naplnuje všechny znaky skutkové podstaty určitého trestného činu, ale nepodařilo se spolehlivě potvrdit, že pachatelem trestného činu je právě obžalovaný.

Jelikož ani v jednom z případů, v nichž přicházel v úvahu postup podle § 226 tr.řádu, nelze mít za to, že jednání kladená obžalovaným za vinu naplňují všechny znaky skutkové podstaty nějakého trestného činu, což by odůvodňovalo postup podle § 226 písm. c) tr.řádu, lze tak obžalované zprostit obžaloby buď z důvodu uvedeného v § 226 písm. a) nebo b) tr. řádu.

Odvolací soud se ve většině případů ztotožnil s postupem nalézacího soudu, který obžalované zprostil obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu. Jedná se o ty případy, kdy lze na základě provedeného dokazování dospět k závěru, že se obžalovaní dopustili alespoň části jednání tvořícího podstatu skutku kladeného jim obžalobou za vinu. Soud však postupoval podle § 226 písm. b) tr. řádu i v případech, v nichž nebylo prokázáno, že by se obžalovaní na jednáních, která tvoří podstatu skutku, jakkoliv podíleli, případně z provedených důkazů vyplývá, že se dopustili pouze jednání, která nelze za podstatu skutku považovat. To se týká především jednání kladených za vinu obžalovanému [příjmení], u něhož jsou skutková zjištění nalézacího soudu ve většině případů v rozporu s jeho právními závěry. V rozporu s výrokem, podle něhož se obžalovaný dopustil všech skutků, pro něž byl stíhán, krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že se obžalovaný [příjmení] nepodílel na poskytnutí úvěru [číslo], ohledně úvěrů poskytnutých obžalovanému [příjmení] (vyjma úvěrů [číslo]) zmínil jen ty důkazy, které nasvědčují účasti obžalovaného [příjmení] na poskytování úvěrů pouze v obecné rovině, nelze z nich však jednoznačně dovodit jeho podíl na nich v jednotlivých konkrétních případech. Obdobně je tomu i ohledně úvěrů poskytnutých obžalovanému [příjmení] (BZ [číslo] a [číslo]) a [právnícká osoba] – Invest spol. s r.o. ([číslo] a [číslo]). Ohledně posledně uvedeného úvěru nalézací soud v odůvodnění napadeného rozsudku nezmínil dokonce žádný důkaz, který by jakkoliv, byť jen v obecné rovině, nasvědčoval podílu obžalovaného [příjmení]. Poněkud odlišná situace nastala v případě jednání, týkajících se úvěrů KTK [číslo] a [číslo], která byla kladena za vinu též obžalovaným [příjmení], [příjmení] a [příjmení]. Podstata jednání měla v těchto případech podle obžaloby spočívat v tom, že se obžalovaní jako členové ÚDV vyjadřovali k poskytnutým úvěrům až poté, co byly úvěry fakticky poskytnuty a čerpány. V těchto případech ale nemohlo k žádné majetkové dispozici a ke vzniku škody v důsledku jednání obžalovaných dojít, neboť úvěry byly poskytnuty a čerpány ještě před projednáním v ÚDV, proto dodatečný souhlas obžalovaných jako členů ÚDV s poskytnutím těchto úvěrů již nelze považovat za součást jednání tvořícího podstatu skutku, který jim byl kladen za vinu. Nesprávně pak nalézací soud postupoval i v případě obžalované [titul]. [příjmení]. V odůvodnění napadeného rozsudku totiž uzavřel, že se obžalovaná, „patrně nepodílela na poskytnutí úvěru KTK [číslo]“, přesto ji zprostil obžaloby proto, že skutek není trestným činem, ač měl postupovat podle ustanovení § 226 písm. a) tr. řádu.

V tomto rozsahu tedy odvolací soud považoval odvolání obžalovaných [příjmení], [příjmení] a [příjmení] a [příjmení] za důvodná a proto v těchto výrocích napadený rozsudek zrušil a sám rozhodl o zproštění obžaloby podle § 226 písm. a) tr.řádu. V případě obžalovaného [příjmení] odvolací soud ze stejných důvodů zčásti zrušil napadený rozsudek pouze z podnětu odvolání podaného státním zástupcem.

Pro úplnost odvolací soud dodává, že zamítnutí odvolání státního zástupce přicházelo v úvahu pouze ohledně těch osob, u nichž nedošlo ke zrušení rozsudku (srov. např. R 34/2000, 8Tz 86/99). S ohledem na rozsah oprávnění státního zástupce podat odvolání ve prospěch i neprospěch obžalovaných (§ 246 odst.1 písm. a) a § 247 tr.řádu) byl totiž napadený rozsudek přezkoumán a následně zrušen též z jeho podnětu i tehdy, pokud podal odvolání pouze v neprospěch obžalovaných. V těchto případech tak nepřicházelo v úvahu jeho zamítnutí, byť ke zrušení rozsudku došlo pouze z důvodů svědčících ve prospěch obžalovaných. (srov. např. R20/1985).

Další námitky obžalovaných týkající se hodnocení důkazů soudem I. stupně a nesprávné aplikace ustanovení § 226 písm. b) tr. řádu odvolací soud důvodnými neuznal, neboť jak již bylo zmíněno shora, považuje skutková zjištění učiněná nalézacím soudem za správná a úplná s tím, že důvod pro změnu napadeného rozsudku založeného na takto správných a úplných skutkových zjištěních byl dán pouze tehdy, pokud právní závěry těmito zjištěním neodpovídaly. Odvolací soud neuznal důvodnými ani námitky týkající se případů, kdy obžalovaní spolurozhodovali o jednotlivých úvěrech jako členové ÚDV ještě předtím, než došlo k jejich poskytnutí a čerpání. Je třeba připomenout, že v takových případech v obecné rovině není vyloučena trestní odpovědnost jednotlivých členů kolektivního orgánu, pokud by konkrétní osobě bylo prokázáno naplnění všech znaků skutkové podstaty konkrétního trestného činu. Jestliže tedy soud dospěl k závěru, že rozhodnutím ÚDV, tedy rozhodnutím jeho jednotlivých členů v rámci jednání ÚDV, nedošlo k naplnění znaků skutkové podstaty žádného trestného činu, nelze mít za to, že se jednání kladené obžalovaným za vinu obžalobou nestalo a aplikace zprošťujícího důvodu podle § 226 písm. b) tr. řádu tak byla zcela správná.

K samotné obžalobě státního zástupce považuje odvolací soud za potřebné uvést, že trestní stíhání bylo od samého počátku vedeno převážně pro skutky, které nemohly naplňovat znaky skutkové podstaty trestného činu podvodu, žalobní návrh kromě obtížné přehlednosti v důsledku poněkud neobvyklé systematiky členění a označení skutků obsahuje ve svém popisu řadu tvrzení, která sama o sobě nemohou charakterizovat jednání obžalovaných jako trestná, jakož i tvrzení, která nemají oporu v provedených důkazech, či jsou s nimi v rozporu i řadu tvrzení si vzájemně odporujících. Např. obžalovanému [příjmení] byly obžalobou přičítány k tíži objektivní skutkové okolnosti, konkrétně v bodech 2/A, 2,3 chybějící úvěrová dokumentace, aniž by státní zástupce jakkoliv vyjádřil, zda má za to, že dokumentace chybí vinou obžalovaného, v týchž bodech státní zástupce uváděl, že úvěry nebyly nijak zajištěny, a zároveň i to, že úvěry byly zajištěny směnkou vlastní. Obdobně nepřesná a rozporuplná tvrzení obsahuje obžaloba v řadě dalších bodů. Skutkové tvrzení obžaloby, že všichni obžalovaní jednali společně v úmyslu vyvést prostředky z banky je sice logické, avšak postrádá oporu v provedených důkazech a má tak za této důkazní situace čistě spekulativní povahu. Je třeba dodat, že státní zástupce pro toto své tvrzení (kromě např. obecných zjištění, že se obžalovaní navzájem znali a úvěry byly poskytovány nestandardním způsobem) žádné přesvědčivé a konkrétní důkazy, z nichž by bylo možno takový společný úmysl spolehlivě dovodit, nenabídl. K jednotlivým argumentům uvedeným v odvolání státního zástupce se již odvolací soud podrobně vyjádřil shora, proto pouze shrnuje, že je, vyjma bodů 7. 2 a), b) týkajících se obžalovaného [příjmení], neshledal důvodnými.

K odvolání a závěrečnému návrhu obžalovaného [příjmení], jímž se obžalovaný domáhal vyslovení nezákonnosti jeho předchozí vazby v této trestní věci považuje odvolací soud za potřebné připomenout, že rozsah přezkumné činnosti odvolacího soudu je důsledně vymezen v ustanovení § 254 tr. řádu, podle něhož nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti

němu mohla podat odvolání. Jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výroky podáno odvolání. Byla-li odvoláním napadena část rozsudku týkající se jen některé z více osob, o nichž bylo rozhodnuto tímž rozsudkem, přezkoumá odvolací soud uvedeným způsobem jen tu část rozsudku a předcházejícího řízení, která se týká této osoby. Toto ustanovení tedy odvolacímu soudu neukládá, ani ho neopravňuje k tomu, aby se v rámci odvolacího řízení zabýval důvodností předchozí vazby, z níž byl obžalovaný již propuštěn a jakkoliv o ní rozhodoval. Takové rozhodnutí by bylo překročení jeho kompetencí vymezených ve výše citovaném ustanovení trestního řádu, proto návrhu odvolatele na vyslovení nezákonnosti předchozí vazby vyhovět nemohl.

K odvolání podaného poškozenou [právníká osoba], s.r.o. pak odvolací soud uvádí, že podle § 247 odst. 1 tr. řádu může v neprospěch obžalovaného rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce; toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody. Jak to však vyplývá z odvolání podaného poškozenou [právníká osoba], s.r.o., ta se zjevně domáhá nikoliv pouze změny výroku o náhradě škody, ale i výroku o vině, což je právo, které svědčí toliko státnímu zástupci. Proto nezbylo, než v případě poškozené [právníká osoba], s.r.o. posoudit její odvolání jako odvolání podané osobou neoprávněnou a jako takové ho zamítnout podle § 253 tr. řádu.

Poučení:

I. Proti tomuto rozsudku není další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí lze vyjma části týkající se obžalovaného

[příjmení], v níž byla věc vrácena soudu I.stupně, podat dovolání.

Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku tohoto rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr.ř.

Praha 24. listopadu 2010

JUDr. Radek Hartmann
předseda senátu